

Jülide – (Reşat Nuri Güntekin'in 'Akşam Güneşi' Romanından) – Uçarı

Karakter Jülide uçarı bir karakterdir. O'nun herkes tarafından önceden kestirilebilen hareketleri ve tavırları yoktur. Fakat, hakkında tasavvur edilen en net şeyler, açık sözlü ,cesareti ve çocuk ruhunun etkisiyle muzip tavırlarıdır. Kibirli karakteri, yaramazlığı ve ukalalığı çevresindeki insanları çekindirir. Zaman zaman paragöz tavırlar sergiler.

Aktiviteler Jülide, piyano ve keman çalmaktan çok hoşlanır. Çiftliğe alıştıktan sonra ufak tefek bahçe işleri ile de meşgul olmuştur. Adada tanıştığı bir balıkçı kızıyla sohbet etmekten, birlikte rumca şarkılar, türküler söylemekten keyif alır. Jülide'nin kitaplara karşı da ilgisi vardır. Zamanı kitap okuyarak değerlendirmeyi sever.

ÖRNEK ANILAR

Ukala Senelerden beri yeğeni Jülide'ye hasret olan Şükran, Jülide'nin gelmesini çok sevinmişti. Ancak, Jülide, teyzesini görünce güzel bir tepki vermedi, hatta ukala davranışlar sergileyerek, O'nu engelledi. “Şükran, etrafı unutarak ağlamaya başlamıştı. Titreyen elleriyle Jülide'yi göğsüne çekmeye çalışıyordu. Fakat o hafif bir hareketle geri çekildi: Ablacığım, bize bakıyorlar, dedi, gülünç olacağız.”

Kibirli Jülide, herkese karşı kibirli davranıyor, çevresindeki insanları kendisinden çekindiriyor ve uzaklaştırıyordu. “Gündüz benimle bile görüşmeyen Jülide Hanım, akşam yemeğe inmek lütfunu esirgemedi. Bir mükellef davete gider gibi giyinmişti. Yemek odamıza öyle bir vakar ve resmiyetle girdi ki seksenlik Lütfullah Efendi ile gayri ihtiyari ayağa kalktı. Gülmek için dudağımı ısırarak resmi bir takdim yaptım. Sofraya oturduk. Doğrusunu söylemek lazım gelirse Şükran da dahil olduğu halde hepimiz hayal kırıklığına uğramıştık. Hele şimdiye kadar evde hemen hemen bir küçük hanım muamelesi gören zavallı Ayşe, birdenbire bir hizmetçi derecesine düşüyor, ürkmüş kedi yavruları gibi kapı aralarından bakıp kaçıyor.”

Açık Sözlü Jülide, aklındaki gibi söyleyen, çoğu zaman da sözünü sakınmayan bir genç hanımdı. “Ben, belki çok fena bir kızım, dedi, sayılamayacak kadar kusurlarım var. Bunlara karşı kendimde bir tek mezihet görüyorum: Yalan söylemeyi bilmemek. Duyduğumu, düşündüğümü saklayamıyorum. Onun için size bir şey daha söyleyeceğim. Aranızdaki misafirliğim zannettiğinizden çok daha az zaman sürecek.”

Paragöz Jülide'ye talip çıkmıştı, fakat Jülide paraya önem veren gözü yükseklerde bir kızdı. Talibini beğensede ekonomik durumundan ötürü karar veremiyordu. “Macaristan'da babamın maiyetinde genç bir katip vardı. Biraz saf amma, iyi namuslu bir çocuk... Babam öldükten sonra bu genç, benimle evlenmek istedi... İkimizde kimsemiz olmadığı için maksadını gayet ciddi ve namuskarane bir lisanla bana söyledi. Reddetmedim, fakat birdenbire 'evet' demedim...Çünkü zavallının memuriyeti daha pek küçük... Onun şimdiki aylığıyla geçinemeyiz... Benimde doğrusu pek sefaletle yüzüm yok...”

Yaramaz Jülide, haşarı bir çocuk gibi davranışlarda bulunuyor, özellikle Nazmi Bey'i günden güne üzüyordu. “Bu hiddet ve kin günden güne büyümeye başladı. Jülide, gittikçe afacanlaşıyordu. İlk günlerde her şeye dudak bükmesini, sürgün bir kraliçe edasıyla sessiz, sedasız evin içinde dolaşmasını beğenmemeiştim. Fakat şimde de yaramazlığına tahammül edemiyordum.”

Cesur Jülide, Nazmi'ye karşı duyduğu aşkın tek taraflı olduğunu düşünüyor, kendisine gelecek için ölümden başka bir çare olmadığını biliyordu. Bu sebeple cesur bir adım atarak, intihar: “Enişte,ben, taşla başı ezilmeye layık fena bir kızım. Minimini bir çocukken kucağında uyuyup uyandığı bir enişteyi, bir babayı sevenden daha fena bir insan olur mu? Bu akşam, kapıdaki meczup aşık benim için ne güzel bir beyit söyledi. Bu dertten öldüğüm halde toprak beni kabul etmeyecek amma, benim de yaşamaya tahammülüm kalmadı enişte...”

Çocuk Ruhlu/Muzip Jülide zaman zaman muziplikler yapar, çevresini güldürmeyi başarır, ortamı neşelendirirdi. Nitekim, Ayşe gelin olurken de, karakterini gösterdi. “Ayşe'yi yerli gelinleri gibi giydirmişlerdi. Beni görünce ağlayarak ellerime kapandı, ben de onu okşadım.Alnından öptüm. Sonra kemerini bağladım. Odada gelinin arkadaşlarından birkaç köylü kızı vardı. Sıkılmalarından korkarak yüzlerine bakmıyordum. Bunlardan biri kendini tutamayarak gülmeye başladı. Baktım, Jülide. Gözlerime inanamıyordum. Kızım, tıpkı köy kızları gibi giyinmişti. Onu daha iyi görmek için pencerenin yanına götürdüm: Bu çocukluk nerden aklına geldi Jülide?”